

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSUS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE CHRISTO CAPITE|| TOTIVS ECCLESIAE,|| QVINQVE LIBRIS|| explicata.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XX. Soluitur postrema obiectio ex naturali ratione deducta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53845](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53845)

supposito. Itaque ista est vera simpliciter, Christus homo est ubique.

SECUNDA est, si *Homo* sit prædicatum, & adverbium, & *ubiq;*, teneat se ex parte subiecti, similiter concedenda est propositio. Itaque cum dico, Christus ubique est homo, verum dico, si illud, & *ubiq;*, tenet se ex parte subiecti, est enim sensus, Christum, qui est ubique, esse hominem.

TERTIA est, si *Homo* sit prædicatum, & *ubiq;*, teneat se ex parte prædicati, tunc falsa est propositio. Nam cum dico, Christus ubique est homo, si ubique, efficit coniunctionem subiecti cum prædicato, significat Christum in omni loco habere secum præsentem humanitatem, quod est falsum.

CAPVT XX.

Soluitur postrema obiectio ex naturali ratione deducta.

VLTIMUM argumentum Brentij. Christus homo sine dubio est summe felix, summe pulcher, summe beatus, ergo est ubiq; præsens. Nam loco circumscriptum esse, & de loco in locum ambulare, non est diuinę excellentiæ, sed corporeæ imbecillitatis; non cœlestis maiestatis, sed terrestris paruitatis; nõ spirituales pulchritudinis, sed carnalis deformitatis.

RESPONDEO, beatum esse eum (vt definit S. Augustinus lib. 13. de Trinit. c. 5.) *Qui habet quidquid vult, & nihil mali vult.* Pulchritudinem autem esse membrorum proportionem, cum suavitate coloris, vt idem AVGVSTINVS habet lib. 22. de ciuitat. Dei, cap. 19. Ex quibus sequitur, Deo, qui est natura immensus, necesse esse ad felicitatem & pulchritudinem vt ubiq; sit. si enim non ita esset, non haberet quidquid vellent, aut aliquid mali vellent. At verò homini, qui naturæ est finita & corporeæ, & habet instrumenta motus, malum & turpe esset si moueri non posset, & si omnia repletet, ita vt periret forma & figura conspicua membrorum. Argumentum igitur Brentij tam est admirabile, vt planè contrarium efficiat eius, quod efficere debebat.

Sed hoc loco præterite non possum illa verba BRENTII:

y

(Loco

(Loco circumscriptum esse, & de loco in locum ambulare, non est diuina excellentia, sed corporea imbecillitas; non celestis maiestatis, sed terrestris paruitatis; non spiritualis pulchritudinis, sed carnalis deformitatis.) Quid enim aliud significauerunt hæc verba, quàm verissimum Eutychianismum? nam si Christi humanitati tollas esse corporeum, terrenum, & carneum, vt Brentius tollit, & tribuas diuinam excellentiam, celestem maiestatem, & spiritualem pulchritudinem, vt Breuerius tribuit, nõne manifestè mutabis humanitatem in Deitatem, & mysterium incarnationis omnino dissolues? nimium huc Satanas ab initio spectabat, cum Lutherum excita- uit, vt paulatim per indulgentiarum, purgatorij, & similibus rerum reprehensionem, tandem eò res deueniret, vt

Christus ipse, & summa fidei nostræ mysteria impiè abnegarentur. Sed de his satis. Veniendum enim iam est ad postremas de Christo disputationes.

